

РЕШЕНИЕ

№ 67

гр. София, 08.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Камен И.

Членове: В. Астарджиев
Величка Цанова

при участието на секретаря Пролетка Асенова
в присъствието на прокурора П. Ем. П.
като разгледа докладваното от Камен И. Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231000601334 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.327 вр.чл.318 НПК,като е образувано по въззивен протест ,вх. №47487/18.05.2023 година в СГС,вх.№24772/06.11.2023 година на АС гр.София на прокурор от Софийска градска прокуратура,допълнен надлежно на 28.08.2023 година,против присъда №85 /17.05.2023 година,постановена по нохд №447/2023 година по описа на Софийски градски съд.

С цитираната присъда №85/17.05.2023 година,постановена по нохд №447/2023 година по описа на Софийски градски съд,състав на съда е признал подсъдимия Н. Б. С., роден на ***** година в гр.Бургас,българин,български гражданин,неженен, безработен, осъждан, адрес за призоваване гр.***, ж.к”****”, бл.№ , вх.*, ет.*, ап., ЕГН ***** за невинен за това,че за времето от месец юни 2020 година до 12.08.2020 година в гр. София е участвал в организирана престъпна група по смисъла на чл.93,т.20 НК-структурирано трайно сдружение на три или повече лица,а именно на четири лица, с цел да върши съгласувано в страната престъпления по чл. 354а, ал.1 НК с участници С. Ц. П.,С. Д. Т. и А. П. В.,като групата е

създадена с користна цел-получаване на незаконни средства от продажба на наркотични вещества,поради което на основание чл.304 НПК го е оправдал по повдигнатото му обвинение по чл.321 ал.3,пр.2 и пр.3, алт.10,т.2 вр. ал.2 НК.

С присъдата си съдът е признал подсъдимия Н. Б. С.,с установена самоличност и ЕГН ***** за ВИНОВЕН в това,че на 12.08.2020 година в недвижим имот, апартамент №701,находящ се в гр.***, ж.к.,***“, бл. ***, вх. *, ет.*/неточно е посочен ет.2/ без надлежно разрешително съгласно чл.32 от Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите (ЗКНВП) е държал наркотични вещества /високорискови/-коноп,нето тегло 1,55 грама,процентно съдържание на наркотичен компонент тетраhydroканабинол 18 %, на стойност 9.30 лв. /девет лева и 30 ст./, поради което на основание чл. 354а ал.5 вр. ал.3 НК му е наложил наказание „глоба“ в размер на 1000 / хиляда / лева, като го е оправдал по повдигнатото обвинение по чл.354а,ал.1,изр.1,пр.4,алт.1 НК за това да е държал наркотичното вещество с цел разпространение.

Съдът е постановил да се отнемат в полза на държавата веществените доказателства- наркотични вещества,съхранявани в Агенция “Митници“,като е постановил останалите веществени доказателства,подробно посочени в присъдата да бъдат върнати на подсъдимото лице.

Във въззивния протест и допълнението към него се сочи,че атакуваната присъда е изцяло неправилна и е постановена в противоречие със събраните по делото доказателствени източници.По същество се твърди,че в хода на проведеното съдебно следствие по реда на чл.371,т.1 НПК са събрани достатъчно доказателства и доказателствени средства,обосноваващи извод за виновно поведение на подс.С..

Сторено е оплакване,че при формиране на фактическите си и правни изводи първият съд не е оценил достатъчно задълбочено гласни доказателствени средства-показания на свидетелите П. П.,Н. И.,В. Г.,Г.,И.,И. Н. М.,С. и М.,които при анализ обосновават извод за извършено от подс.С. престъпление по чл.321 ал.3,пр.2 и пр.3,алт.10,т.2 вр.ал.2 НК.

Прави се анализ на заявеното от полицейските служители И. и Г.,свързано с механизма на действие на организираната престъпна група.Акцентират се и показанията на св.С. Г.,който чрез тел.0876691085,ползван за „работен телефон“ от подс.С. и от осъдения Ст. П.

поръчвал високорискови наркотични вещества за лична употреба.Представителят на СГП основава изводите си на извършено,на ДП,претърсване и изземване в обитаваното жилище на подс. С.,изготвена ФХЕ и дактилоскопна експертиза.

Едновременно с това е сторено оплакване за неправилно приложение на материалния закон, касателно обвинението против С. по чл.354а ал.1,изр.1,пр.4 НК,като твърди неправилни правни изводи от страна на решаващия съд.

На тази основа се претендира постановяване на съдебен акт,с който подс.С. бъде признат за виновен и осъден по първоначално повдигнатите му обвинения,наложи му се съответно наказание,посочено и претендирано от държавното обвинение и се приложи разпоредбата на чл.68 ал.1 НК по отношение на наложено на подс.С. наказание „лишаване от свобода“ по нохд №2839/2019 година на СГС.

Доказателствени искания не са сторени.

Постъпило е възражение против подадения въззивен протест,с което се оспорва обосноваването му.Твърди се,че подадения въззивен протест е бланкетен и преповтаря твърдения по обвинителния акт.Оспорва се твърдението,че подс.С. е ползвал „работен мобилен телефон“ с посочен и твърдян номер,оспорва се подсъдимите да са осъществявали действия при строго структуриране и обща воля в продължителен период от време,не е определен началния момент на действие на организирана престъпна група,включително от страна на подс.С. / Р№113 от 12.07.2011 година по н.д. №584 от 2010 година 2-ро н.о. на ВКС,Р№ 406 от 28.11.2012 година по н.д.№ 3146 от 2012 година ВКС/,не са установени срещи между подс.С. и осъдения П.,нито на подс.С. с другите осъдени от твърдяната ОПГ.

На тази основа се претендира постановяване на съдебен акт,с който се потвърди атакуваната присъда.Доказателствени искания не са сторени.

С определение за насрочване на делото в открито съдебно заседание от 13.11.2023 година въззивният съд е намерил необходимост от провеждане на въззивно съдебно следствие,в което да събере и провери нови доказателствени източници.С определението си е допуснал до разпит в наказателното производство,при условията на чл.118 ал.1,т.1 НПК,С. Ц. П.,адрес за призоваване гр.***, кв.“****“,ул.“****“ №*,С. Д. Т.,с посочен адрес

за призоваване в т.6,л.19 ДП и А. П. В.,с посочен адрес за призоваване в т.7,л.1-ви от ДП.Посочените свидетели са призовани и след произнасяне по доказателствената съвкупност отново,с оглед променен съдебен състав,съдът ги е допуснал като свидетели по делото и е дал ход на въззивно съдебно следствие,в което посочените свидетели са депозирали показания.

След проведено въззивно съдебно следствие пред въззивния съд представителят на държавното обвинение е заявил,че не поддържа подадения въззивен протест.

Намира,че в хода на проведеното съдебно следствие пред първия съд и при проведено въззивно съдебно следствие са събрани и проверени възможните доказателствени източници,като са положени“...възможните и нужни усилия за това да бъде изяснена обективната истина...” по делото, касателно престъпната дейтелност на подс.С..

Обобщително поддържа,че не са допуснати процесуални нарушения,които да са ограничили или нарушили правата на подсъдимия по см. на Закона и ТР№2/2002 година на ОСНК на ВКС.Излага съображения,че при анализа на доказателствения обем първия съд е бил убедителен и задълбочен както във фактическите си,така и в правните си изводи.Акцентираща и на депозиранията показания на свидетелите,разпитани в хода на проведеното въззивно съдебно следствие,като сочи,че те не променят възприетата от първия съд фактическа обстановка.Намира,че новосъбраните доказателствени средства не подкрепят обвинителната теза,касателно обвинението за участие в организирана престъпна група от подс.С..Изложени са съображения,че изготвени по делото ВДС не са подкрепени с други доказателствени източници и следва да се съобрази нормата на чл.177 НПК.Споделя доводите на първия съд,касателно дадена оценка на показанията на свидетелите П.,Г. и И.,полицейски служители,преразказали станалото им известно по повод експлоатирани специални разузнавателни средства.Съпоставя установените по делото факти и обстоятелства във връзка със заявеното от разпитаните в хода на проведено въззивно съдебно следствие свидетели В.,Т. и П..Категоричен е в становището си,че осъдителната присъда не може да почива на предположение.

Намира,че в осъдителната част присъдата също е постановена в съответствие със събраните доказателствени източници,а материалния закон

е приложен правилно, на основа на установеното количество високорисково наркотично вещество и стойността му.

Направено е искане съдебния акт да се потвърди изцяло.

Защитникът на подс.С. е поддържал съображенията и оплакванията си обективирани в отговора /по същество-възражение/ срещу подадения въззивен протест.

От една страна сочи, че изцяло споделя доводите на представителя на държавното обвинение на съдебни прения пред въззивния съд, а от друга страна намира, „...обвинителната теза за недоказана и по двете обвинения, по чл.321 и по чл.354а НК“.

Едновременно с това претендира първоинстанционната присъда да се потвърди изцяло.

Поддържа, че касателно обвинението по чл.321 НК за подс.С. първият съд е сторил обосновани фактически и правни изводи, като въпреки множеството събрани доказателства, включително и чрез разпит на свидетелите в хода на въззивно съдебно следствие, обвинителната теза е недоказана, доколкото не са установени връзки, срещи и контакти между подс.С. и останалите подсъдими/с изкл. на подс.П./, не е установена трайно установена задружна престъпна дейтелност с участие на този подсъдим и не е установено предаване на наркотични вещества или пари между подс.С. и останалите лица, посочени като членове на организираната престъпна група. Поддържа изразеното становище на представителя на държавното обвинение, касателно дадената оценка на разпитаните по делото свидетели-полицейски служители, като намира, че и първият съд е бил коректен в анализа на тези доказателствени източници.

Касателно обвинението срещу подс.С. по чл.354а НК намира, че първият съд обективно е оценил доказателствения обем и е дал правна квалификация на деянието, съобразявайки личността на подсъдимия, количеството и стойността на предмета на престъпление.

Поддържа искане атакуваният съдебен акт да се потвърди изцяло.

Подсъдимият Н. Б. С. поддържа становището и исканията на защитата си, включително при условията на чл.333 ал.2 НПК, като претендира атакуваната присъда да се потвърди като законосъобразна.

Съдът,като взе предвид направените оплаквания във въззивния протест,заявените мотиви и искане от представителя на САП,становището на защитата и заявеното лично от подсъдимия С. пред състава на въззивния съд,като провери изцяло атакувания съдебен акт при условията на чл.313 НПК и чл.314 НПК,приема за установено следното:

Въззивният протест е подаден по реда и начина,разписани в НПК,процесуално допустим е,а преценен по същество се явява неоснователен.

Съображенията на съда са следните:

Фактическата обстановка,приета от въззивния съд е следната:

Софийска градска прокуратура е внесла в Софийски градски съд обвинителен акт срещу Н. Б. С.,роден на ***** година в гр.Бургас,българин,български гражданин ,неженен,безработен,осъждан,с адрес за призоваване гр.***, ж.к”****”, бл.№ , вх.*, ет.*, ап. и ЕГН ***** и срещу С. Ц. П. с обвинение за извършени престъпления по:

-чл.321 ал.3,пр.2 и пр.3, алт.10,т.2 вр. ал.2 НК и

-чл.354а,ал.1,изр.1,пр.4,алт.1 НК.

В хода на съдебното производство пред първия съд по отношение на подсъдимия тогава С. Ц. П. наказателното производство е приключило по гл.29 НПК със споразумение за решаване на делото по реда на чл.384 вр.чл.382 вр.чл.381 НК,вж.приложен протокол от 09.05.2023 година по нохд №2373/2023 година на СГС,л.л.80-88 от делото.

За пълнота на изложението следва да се посочи,че обвинения за участие в организирана престъпна група по това наказателно производство са били повдигнати Срещу С. Д. Т. и срещу А. П. В.,като наказателното производство по отношение на тях е приключило по гл.29 НПК със споразумение за решаване на делото по реда на чл.384 вр.чл.382 вр. чл.381 НК,вж.приложени по делото писмени доказателства в тази насока.

Производството спрямо подс.С. се е развило при условията на чл.371,т.1 НПК,като подсъдимият С. и защитника му са дали съгласие да не се провежда разпит на всички свидетели и експерти по делото,а съставените протоколи в хода на досъдебното производства да бъдат ползвани от съда.Съдът се е произнесъл с определение в тази насока,вж.л.89,гърба от делото.

С атакуваната присъда съдът се е произнесъл по описания по-горе начин по отношение повдигнатите обвинения против подс.Н. Б. С..

Установено е,че подсъдимият Н. Б. С. е роден на ***** година в гр. ***,българин,български гражданин,не е женен,понастоящем е безработен,осъждан,с установен адрес за призоваване гр.***,ж.к”***”,бл. №***,вх.*,ап.***,ЕГН *****.

В 07 РУ-СДВР постъпила информация,че подсъдимият Н.С. участва в престъпно сдружение, създадено с цел разпространение на високорискови наркотични вещества и функциониращо на територията на гр.София,като освен него в организираната престъпна група участват и С. Ц. П.,А. П. В. и С. Д. Т.,всички с установена самоличност.Информацията съдържа данни за организирана конспиративна дейност,като С. П. ползвал телефон с мобилен номер *****,а Н. С.-мобилен номер *****.Оперативна информация давала основание да се обоснове извод затова,че организираната престъпна група била формирана при събиране на участниците в нея на неустановено място и в неустановен момент,но категорично през м.юни 2020 година.Не било установено точно разпределяне на ролите в ОПГ,но надделявал довод,че решенията се взимат след съгласие на всички членове на групата.На това основание на 12.08.2020 година била проведена полицейска акция в условия за неотложност,като в недвижим имот находящ се в гр. ***,ж.к.,***“-апартамент №***,бл.***,вх.“*“,обитаван към този момент от Н. Б. С. органи на полицията извършили процесуално-следствено действие “претърсване и изземване“ ,вж. протокол ,л.23-л.24,т.2-ри ДП,както и „обиск и изземване спрямо Н.С.,вж.протокол,т.2,л.21-ви ДП.При процесуално-следственото действие по разследване „претърсване и изземване“ били установени и иззети високорискови наркотични вещества-коноп с нето тегло 1,55 грама,процентно съдържание на наркотичен компонент тетраhydroканабинол 18 %,като в протокола подс.С. лично отбелязал ,че вещите са негови.Тези процесуално-следствени действия били одобрени надлежно по реда на чл.161 ал.2 НПК с определения на съда в рамките на определения от Закона 24-часов срок,вж.т.2-ри, л.л.86 и сл.ДП.

Извършен е оглед на иззети веществени доказателства,включително такива от подс.С. и от обитаваното от него жилище,вж.т.3,л.73 и сл.ДП.

Първоначално е била изготвена експертна справка за изследване на

иззетото вещество от обитаваното жилище от С.,вж.т.3,л.110 ДП,като по реда на чл.144 и сл.НПК била изготвена физико-химическа експертиза.Заклучението по тази физикохимична експертиза установява вида на иззетото високорисково наркотично вещество и съдържанието на активен компонент-наркотично вещество коноп,нето тегло 1,55 грама,процентно съдържание на наркотичен компонент тетрахидроканабинол 18%.Заклучението по назначената и изготвена съдебно-оценителна експертиза установява,че наркотичното вещество коноп с нето тегло 1,55 грама и процентно съдържание на наркотичен компонент тетрахидроканабинол 18 % е на стойност 9.30 лева/девет лева и тридесет стотинки/.Изготвената по делото дактилоскопна експертиза,т.8,л.26 ДП установява,че по опаковка, съдържаща високорисковото наркотично вещество е открита дактилоскопна следа,отговаряща на подс.С..

Горната фактическа обстановка въззивният съд,както това е сторил и първият съд/ приема въз основа на приобщените гласни доказателствени средства-показанията на свидетелите Н.И.,т.2-ри,л.5,л.68,т.8-ми,л.2,показанията на св.Вл.Г.,т.2,л.7-ми,на св.В.П.,Г. и П. П.,т.8,л.1-ви,св.С. Х. и св.И. Х.,на основа на събраните писмени доказателства,писмени доказателствени средства,вкл.цитираните по-горе протокол за претърсване и изземване в неотложни случаи и протокол за обиск и изземване от 12.08.2020 година,чрез способите за проверка на доказателствени източници-заклучения на изготвени по делото физикохимична експертиза,дактилоскопна и съдебно-оценителна експертиза,от ВДС,изготвени на основа експлоатирани СРС,справка за съдимост на подсъдимия Н.С..

Подсъдимият С. не е давал обяснения по повдигнатите му обвинения.

В хода на проведеното въззивно съдебно следствие пред настоящият съд се разпитала свидетелите Т., П. и В..

Въззивният съд възприема фактите така,както са установени от първия съд.Разпитът на посочените трима свидетели не променя установените по делото факти,доколкото не се внасят нови такива чрез показанията на тези три лица.Следва да се подчертае,вж.Р№372/01.10.2012 година на ВКС по н.д. №1158/2012 година,че когато безкритично се е съгласил с доказателствения анализ на първия съд,въззивната съдебна инстанция не е длъжна отново подробно да обсъжда доказателствените източници по делото.Доколкото

,обаче възприетите факти са поставени в основа на изводите на въззивния съд за вина и наказателна отговорност на подсъдимото лице,то те следва да се подчертаят отново в тяхната релевантност.

На първо място следва да се посочи,че в хода на проведеното съдебно следствие не са допуснати съществени процесуални нарушения,довели до нарушаване правото на защита на подсъдимия,нито са накърнени права и интереси на останалите страни в наказателния процес.Не са налице основания въззивният съд да приеме,че процесуални нарушения в хода на проведеното наказателно производство са допуснати,още по-малко да са налични такива,които да се квалифицират като „съществени,, по силата на процесуалния Закон или ТР №2/2002 година на ВКС на Република България.Доказателствените източници са събрани съобразно изискванията на процесуалния Закон ,което е гарантирало тяхната процесуална валидност и годност,както и доказателствената им удостоверителност.Производството пред първия съд се е развило по реда на чл.371,т.1 НПК с оглед изрично волеизявление от страна на подсъдимия и защитата му и след надлежно произнасяне на съда.От друга страна следва да се посочи,че на нито един обсъждан по делото доказателствен източник не е придадена предварителна доказателствена сила,като не се отбелязва превратно или некоректно тълкуване на събраните по делото писмени доказателства,писмени доказателствени средства и гласни доказателствени средства.Не се установява некоректна оценка на приобщените веществени доказателства,а доказателствените източници са обсъдени коректно и задълбочено. Коректно и обосновано са анализирани изводите по изготвените по делото експертни заключения. Първоинстанционният съд е изложил подробни и ясни мотиви за фактите,изясняващи в цялост поведението на подсъдимия С.,а там,където е констатирал отчасти противоречия и непълноти в гласни доказателствени средства,но не се е задоволил да ги отбележи декларативно,а подробно ги е обсъдил при спазване изискването на чл.305 ал.3 НПК.

Коректно първият съд е подчертал,че полицейските служители са разпитани нееднократно като свидетели в хода на наказателното производство.Първият съд изрично е подчертал,че формира изводите си по фактите и релевантните обстоятелства,свързани с инкриминираната престъпна дейтелност акцентирайки на свидетелските показания на свидетели-полицейски служители Н. И.,В. Г. и П. П.,наред със заявеното от

свидетелите И. Х. и С. Х., двамата поемни лица, наред с останалите доказателствени източници.

Анализирани са показанията на св. Н. И. от 22.07.2020 година, т.2, л.5-6 ДП и л.68, като в мотивите си първият съд е посочил, че заявеното от свидетеля, че, „...по оперативна информация и въз основа на експлоатирани СРС са стигнали до извода за участие на подсъдимия в ОПГ, създадено за разпространение на наркотични вещества“, както и, че, „... въпреки проведените оперативно-издирвателни мероприятия и извършено наблюдение /на 16.07.2020 година и на 19.07.2020 година/ съвместно с колегите не успяхме да станем свидетели на среща между Н. С. и К. Ч.“ нито на предаване на наркотични вещества от страна на подс. С. към Ч. Тези показания са съпоставени със заявеното от св. В. Г. , т.2, л.7-8 ДП, както и със заявеното от св. П. П., т.8-ми, л.1-ви ДП, като е отбелязано съответствието им. Общото е, че показанията на тези свидетели възпроизвеждат знание у тях, добито на основа експлоатирани специални разузнавателни средства. Коректни са в съобщаването на факти, свързани с проведените процесуално-следствени действия на 12.08.2020 година по отношение на подс. С. , за които надлежно са съставени писмени доказателствени средства-протоколи.

При описаните по-горе основания и установени обстоятелства коректно първият съд е подчертал в мотивите си, че, „...кредитира частично показанията на посочените полицейски служители Н. И., В. Г. и П. П., като не ги кредитира в частта им, в която същите свидетелстват за факти, станали им известни от изготвените ВДС въз основа на експлоатираните СРС“. И първият съд и въззивната съдебна инстанция дава вяра на заявеното от свидетелите И. Х. и С. Х., които в качеството си на поемни лица участват при проведено претърсване и изземване на 12.08.2020 година в апартамент №701, находящ се в гр.***, ж.к.,***, бл.***, вх.***, ет.*-ми/неточно се сочи 2-ри етаж, ползван към инкриминирания период от Н. Б. С. Показанията на посочените двама свидетели-поемни лица са коректни, последователни и съответстват на обективно установеното по делото, включително на отразеното в съставеното писмено доказателствено средство-протокол за претърсване и изземване от 12.08.2020 година, одобрено от съд по реда на чл.161 ал.2 НПК.

За да изгради вътрешното си убеждение по фактите коректно съдът е оценявал изготвените в хода на досъдебното производство физико-химична

експертиза и съдебно-оценителна експертиза ,като съгласно изводите по първата,установеното и иззето от обитавания дом от Н. Б. С. наркотично вещество е коноп с нето тегло 1,55 грама и процентно съдържание на наркотичен компонент тетрахидроканабинол 18 %,а съгласно второто експертно изследване-това високорисково наркотично вещество коноп,нето тегло 1.55 грама и процентно съдържание на наркотичен компонент тетрахидроканабинол 18 % е на стойност 9.30 лева.Въззивният съд,както и първият не намира основание да не даде вяра на тези експертни заключения,доколкото експертите са дали ясен и категоричен отговор на поставените им задачи от областта на науката,на основа притежаваните от тях специални знания.Изготвените експертни изследвания сочат,че се касае за високорискови наркотични вещества,като тези високорискови наркотични вещества са изследвани количествено и качествено.Изготвените,обсъдени и приети от съда по делото физико-химична експертиза и оценителна експертиза установяват,че иззетите вещества представляват високорискови наркотични вещества-коноп с общо нето тегло 1,55 грама на обща стойност 9,30 лева.По делото не е изготвяна съдебно-психиатрична и психологична експертиза,но и не са възниквали съмнения за това,че подсъдимото лице е психично здраво,не се установяват психотични разстройства и изразен синдром на зависимост към наркотични вещества.Такива обстоятелства не твърди нито подсъдимия, нито защитата.Не съществува спор между страните за това,че подсъдимият разбира свойството и значение на извършеното и може да ръководи постъпките си.

Коректно първият съд е кредитирал цитирания няколкократно по-горе протокол за претърсване и изземване от 12.08.2020 година в апартамент №701,гр. ***,ж.к.,****“,бл.***, вх.*,ет.*-ми,обитаван от Н. С..Няма спор,че това процесуално-следствено действие е одобрено с надлежно определение на съответен съд по реда на чл.161 ал.2 НПК в законоустановения 24 часов срок,като самият протокол за претърсване и изземване е съставен по реда на НПК и съдържа изискуемите от Закона реквизити,а неговата годност се подкрепя и от показанията на поемните лица И. Х. и С. Х..Последните свидетелстват за факти и обстоятелства,потвърждаващи законосъобразността на извършеното следствено действие.

Касателно доводите на първия съд,свързани със съдебното минало на подсъдимия С. и правния му статус към инкриминирания период,то

настоящият съд не се съгласява с дадената правна оценка.Проверяваният съд е посочил в мотивите си,че от „...приложената по делото справка за съдимост....изведе данни за настъпила реабилитация на подсъдимия,въз основа на което съдът констатира,че подсъдимото лице е с чисто съдебно минало“.Този извод не е верен,а още повече-в мотивите си при индивидуализация на наказанието първият съд изрично е посочил като отегчаващо отговорността обстоятелство фактът,че С. е осъждан с влязъл в сила съдебен акт по нохд №210/2019 година на СГС за престъпление по чл.354а,ал.1,изр.1,пр.4 НК на наказание „лишаване от свобода“ за срок от 2 години с приложение нормата на чл.66 ал.1 НК за срок от 3 години и е приел, както неприложимост на нормата на чл.78а НК,така и че „...настоящото деяние е извършено в изпитателния срок на предходното му осъждане“.Видно е от приложената в т.7-ми,л.65 справка за съдимост на подс.С.,че същият е осъден по нохд №2839/2019 година на СГС /споразумение №210 от 21.11.2019 година/ на наказание „лишаване от свобода“ за срок от 2 години с приложение на чл.66 НК за срок от 4 години и „глоба“ в размер на 5000 лева за престъпление по чл.354а НК. Съдебният акт е влязъл в сила на 21.11.2019 година и към инкриминирания период подсъдимия не е реабилитиран по право,както приема първия съд.

На основа изложеното по фактите настоящият съд се съгласява с обобщаващия извод на първия съд,че„Извършеният анализ на събраните доказателствени материали поотделно и в тяхната логическа връзка обуслови извод за недоказаност на осъществен състав на престъпление с правна квалификация чл.321 ал.3,пр.2 и пр.3,алт.10,т.2 вр.ал.2 НК“.

Правилно е посочено в общ,принципен аспект от страна на първия съд,че за да е налице престъпна дейтелност по чл.321 ал.3 НК е достатъчно участниците в престъпната група да имат обща цел,като се стремят „...вторичната ѝ престъпна дейност да е насочена към извършване на поне едно от визираните в него престъпления....без значение дали цялостната вторична престъпна дейност на групата ще обхваща само престъпления от тези по ал.3 или и други извън тях,дали ще се отнася до различни по вид престъпления от тези по ал.3 или до едно от тях,дали последното би било осъществено като продължавано престъпление,като отделни такива или еднократно..“.Няма спор,че престъплението по чл.321 ал.3 НК е самостоятелен състав и не е обвързан с извършване на посочени в него вторични

престъпления.Обосновано първият съд е намерил,че престъплението по чл. 321 НК-„участие в ОПГ“ е „...формално продължено престъпление и може да се осъществява чрез съвкупност от действия и бездействие,като за съставомерността му е достатъчно деецът само и единствено да участва във вече създадено сдружение,без да е необходимо да е започнало осъществяване или да е вече извършена вторична престъпна дейност.Умисълът, в каквата форма на вина единствено е възможно извършването на това престъпление е сложен и включва умисъл за съпричастност към ОПГ и умисъл за извършване на съответната вторична престъпна дейност. Умисълът на участника в сдружението по смисъла на чл.321 ал.2 НК включва представа,че към сдружението са съпричастни поне три лица и конкретни представи за самоличността на поне още едно лице от членовете на сдружението,без да е необходимо познанството с всички участници, Р№177/2017 година,2-ро.н.о.ВКС“.

Във връзка с обвинението срещу подс.С. по чл.321 ал.3,пр.2 и пр.3, алт.10,т.2 вр. ал.2 НК въззивният съд по същество обсъжда две отделни групи гласни доказателствени средства-от една страна показанията на свидетелите полицейски служители,посочени по-горе и показанията на разпитаните по делото поемни лица И. Х. и С. Х.,а от втора показанията на свидетелите Т.,В. и П..Първият съд коректно е дал подробна аналитична оценка на заявеното по фактите от свидетелите от т.н.“първа група“,които са обсъдени и оценени коректно от решаващия съд,като е заявено кои доказателствени източници се кредитират,в кои части и защо,и е пояснено защо част от гласните доказателствени средства /най-вече показанията на полицейските служители не се кредитират в отделни техни части/.

При анализ на дадените от разпитаните в хода на въззивното съдебно следствие свидетели Т.,В. и П. въззивния съд намира,че следва да ги цени дотолкова,доколкото тези трима свидетели са били привлечени към наказателна отговорност,а по отношение на тях наказателното производство е приключило по реда на гл.29,чл.381 и сл.НПК.Показанията и на тримата свидетели са схематични,сочат че не познават подс.С.,с изключение на заявеното в противна насока от св.П.,не са имали общо с него,не са се срещали и не знаят с какво се занимава.По същество не са оспорили своята престъпна дейност,за която са сключили споразумение със съответната

прокуратура,но отричат подс.С. да има общо с нея,а те самите-с него.Възприема,че коректно първият съд е посочил в мотивите си,касателно това обвинение,че „По делото няма събрани никакви други доказателства,освен изготвените ВДС по експлоатираните СРС, обосноваващи участието на подс.Н. С. в ОПГ“.Вярно е,че е налице трайна и последователна съдебна практика,свързана с това показания на свидетели-полицейски служители, преразказващи станали им известни резултати от експлоатирани специални разузнавателни средства да не се ценят.В Решение №174/2020 година,3-то н.о. ВКС,цитирано и от първия съд ясно се сочи,че показания на свидетели в частта им,в която съобщават факти и обстоятелства,станали им известни от изготвени веществени доказателствени средства на основа използвани специални разузнавателни средства представляват производни доказателства,като чрез тях се възпроизвежда съдържание на ВДС след употреба на СРС,като така се подменя първичното доказателствено средство /ВДС/, изготвено чрез използване на специални разузнавателни средства.Анализът на показанията на посочените трима свидетели-полицейски служители сочи категорично,че те съобщават факти и данни възприети не лично от тях,а станали им известни в резултат на участие в експлоатация на СРС и добита информация от съдържание на изготвени веществени доказателствени средства. Едновременно с това първият съд коректно е посочил и акцентирал част от заявеното от свидетелите Н. И. и В. Г.,които са категорични,че „...не са станали свидетели на предаване на наркотични вещества от страна на подс.С. към други лица“.Възпроизвеждане съдържанието на веществени доказателствени средства от имащи разрешен достъп до класифицирана информация не променя нито доказателствения източник,нито вида на доказателственото средство,в което е закрепена събраната по този ред информация.В тази насока коректно първият съд е основал съжденията си на закона и установената съдебна практика /Р№279 от 06.12.2017 г. по н.д.№ 975 от 2017 година,ВКС,Решение на КС №10-28 септември 2010 година по к.д.№10 от 2010 година/.

На тази основа и на основание чл.339 ал.2 НПК въззивният съд не споделя като основателни доводите,изложени във въззивния протест,че първият съд не е сторил надлежен анализ на гласните доказателствени средства и особено на свидетелите-полицейски служители и на св.Г..

Напротив,въззивният съд намира,че стореното възражение срещу

подадения въззивен протест е основателно, доколкото не се установи и след разпита на свидетелите Т., В. и П. подс.С. да е ползвал конкретен „работен мобилен телефон“ с посочен номер, нито се установи подсъдимият С. и свидетелите Т., П. и В. да са осъществявали действия при строго структуриране и обща воля в продължителен период от време, без последните трима свидетели да отричат своя престъпна дейност.

Основателно е и възражението на защитата, че по делото не е установено обективно началния момент на действие на организирана престъпна група, включваща подс.С., а са налице единствено твърдения, неподкрепени с убедителни доказателства. Коректно е и позоваването на разписаното в Р№113 от 12.07.2011 година по н.д. №584 от 2010 година 2-ро н.о. на ВКС и в Р№ 406 от 28.11.2012 година по н.д. № 3146 от 2012 година ВКС. По делото не се установиха проведени нарочни срещи между подс.С. и осъдения П. /вън от предходното им познанство/, нито срещи на подс.С. с Т. и В.. Законосъобразно първият съд е подчертал в мотивите си, че „Използваните способи на доказване са от съществено значение за доказателствената сила на събраните чрез тях доказателства, предвид законовата забрана присъдата и обвинението да не почиват само на доказателства, събрани чрез СРС, вж. чл.177 ал.1 НПК“, съобразявайки разписаното в Решение №143/2015 година на ВКС и Решение №279/2017 година на 2-ро н.о. ВКС.

Следва да се отбележи, че в тази насока и представителят на държавното обвинение убедително е обосновал отказа си да поддържа въззивния протест. Доводите му са напълно споделени от въззивния съд. Като намира, както е сторил това и решаващият съд, че обвинението срещу Н.С. за извършено престъпление по чл.321 ал.3, пр.2 и пр.3, алт.10, т.2 вр. ал.2 НК не е доказано несъмнено на основа разписаното в чл.177 ал.1 НПК, въззивният съд се съгласява с обобщаващия извод на проверявания съд, че Н. С. е невинен по това повдигнато му обвинение.

Като е приел, че по описания начин подсъдимия Н. С. от обективна и субективна страна е осъществил състав на престъпление, чиито признаци са описани в чл.354а ал.5 вр. ал.3 НК, решаващият съд е сторил обоснован правен извод. Чрез действие подсъдимият е поставил в своя фактическа власт и на 12.08.2020 година в гр.***, ж.к.,***, бл.***, вх.*, ет.* без надлежно разрешително, съгласно Закон за контрол на наркотичните вещества и

прекурсорите, е държал високорисково наркотично вещество „коноп“ с общо нето тегло 1,55 грама на обща стойност 9,30 лева, включено в Приложение №1 към чл.3, т.1 от Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични-Списък I:,, Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хумА.та и ветеринарната медицина. Подсъдимият не притежава надлежно разрешение да държи такива високорискови наркотични вещества /Конвенция на ООН от 1961 година за упойващите вещества, ратифицирана от Република България, обн.ДВ брой 97/1996 година, Конвенция на ООН от 1988 година за борба срещу незаконния трафик, ратифицирана от Република България и обнародвана в ДВ брой 89/1993 година, чл.4 ал.2 ЗКНВП, Приложение №1 към чл.3 ал.2 ЗКНВП/. Марихуаната няма легална употреба, пазар и производство, като е поставени под забраната на ЗКНВП, включени в Приложение №1 към чл.3 ЗКНВП и чл.3 от Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични, определящо ги като вещество с висока степен на риск за общественото здраве, поради вредния ефект от неговата злоупотреба, забранено за приложение в хумА.та и ветеринарната медицина. Подсъдимият е осъществявал фактическа власт върху инкриминираните наркотични вещества, факт, който по същество не се оспорва нито от подсъдимия, нито от защитата му. Коректно оценяваният доказателствен обем води до несъмнен извод, че именно подсъдимият Н.С. е осъществявал фактическа власт върху наркотичните вещества, установени и иззети от посоченото място в дома му. Въззивният съд намира, че авторството на деянието се доказва и от установена дактилоскопна следа на подс.С. по опаковка на изследвания обект. Първият съд законосъобразно е намерил, че подс.С. не е осъществил признаците на престъпление, описани в чл. 354а ал.1, изр.1, пр.4, алт.1 НК. Въззивният съд приема, че подсъдимият С. не е държал откритите в дома си наркотични вещества с цел разпространение, доколкото не са събрани, от една страна никакви доказателства за разпространителска дейност, а от друга се установява малко количество с ниска стойност на държаното високорисково наркотично вещество.

Престъплението е извършено при форма на вината „пряк умисъл“-чл.11 ал.2 НК, като подсъдимият С. е съзнавал обществено-опасния характер на

деянието,предвиждал е настъпването на неговите обществено-опасни последици и ги е искал.Изводеният в тази насока правен извод на първия съд държи сметка на обективно установени по делото факти като основа,на която се анализира субективната страна на деянието.Именно коректно анализирания факти водят до такъв правен извод.Обосновано първият съд е посочил причините за извършване на престъплението ,като настоящия съд подчертава ниската степен на морално-волеви задръжки и проявения нисък оценъчен критерии на поведение от страна на подсъдимия,съчетан с незачитане на законите в Република България.Не на последно място причина за извършване на престъпление от този вид е проявяваното чувство за безнаказаност.

Изпълнявайки задължението си по чл.314 НПК-да провери изцяло правилността на присъдата във връзка с основанията,посочени във въззивния протест,въззивният съд намира за необходимо да даде отговор на въпроса дали ли са основания да се приеме приложимост на разпоредбата за „маловажност“ на случая,по смисъла на чл.93,т.9 НК,респ. на „малозначителност“,както е поддържал защитникът пред въззивния съд,вж.протокол от с.з. на 27.02.2024 година,л.,последен абзац.

На първо място следва да се посочи,че въззивният съд не приема,с оглед установените от обективна и субективна страна съставомерни признаци на деянието и личността на подсъдимия С. твърдението на защитата,че може да се сподели като обоснован извод,че деянието на подсъдимото лице „...поради своята малозначителност не е обществено опасно...“,нито приема,че обществената му опасност е явно незначителна.

На следващо място,при собствена оценка на фактите по делото въззивният съд,както това безспорно е сторил и първия съд намира,че са дали основания да се приеме „маловажност“ на случая по см.на чл.93,т.9 НК,вж.ППВС №6 /26.04.1971 година по н.д. №3/1971 година.Този извод на въззивния съд се основава на принципното разбиране,че престъпленията по чл.354а НК носят висока степен на обществена опасност и за тях са предвидени високи санкции,както на наказанието ”лишаване от свобода”,така и за наказанието “глоба”.В конкретния случай,обаче следва да се посочи ,че са държани високорискови наркотични вещества за лична употреба,а не с цел разпространение. Предметът на доказване е конкретен по всяко образувано

наказателно дело и във всеки конкретен случай се отчита конкретната степен на обществена опасност на деянието и дееца, като основание за признаването на едно лице за виновно по повдигнато му обвинение и определяне на законосъобразно наказание. Обществената опасност на едно конкретно престъпно деяние е основно, обективно, определящо и неюридическо негово качество, което го характеризира от гледна точка на неговото отрицателно въздействие върху съществуващи и защитени от Закона обществени отношения и го отличава от непрестъпните деяния. За изясняване на обществената опасност на едно деяние винаги следва да се оцени конкретно характера, начина и степента на увреда на обекта на защита, специфичните качества на дееца, субективните му особености, условията на време, място и обстановка на реализиране на едно престъпно поведение. Обществената опасност е определящо качество на престъпното деяние по отношение на останалите негови свойства, посочени в чл. 9 ал. 1 НК. Тя е и основанието за проявата на останалите свойства – противоположността и наказуемостта. Точно поради това съдът не може да излезе от „конкретиката“ на наказателно-правния спор.

В конкретния случай правилно първият съд е формулирал обоснован правен извод за наличие на маловажност по см. на чл. 93, т. 9 НК и реализирано престъпно поведение по чл. 354а ал. 5 вр. ал. 3 НК от подсъдимото лице. Не може да има спор, че „маловажен случай“ е този, при който извършеното престъпление, с оглед на липса или незначителност на вредни последици, или с оглед други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. Преценката дали едно деяние представлява „маловажен случай“ се извършва на основата на фактическите данни по конкретния казус, отнасящи се до начина на извършване на деянието, вида и стойността на предмета му, вредните последици, данните за личността на дееца и всички други обстоятелства, които имат значение за степента на обществена опасност и морална укоримост на извършеното. Конкретният наказателно-правен спор разкрива характеристики, типични за престъпление по чл. 354а ал. 5 вр. ал. 3 т. 1 НК, при изключително малко количество наркотично вещество и стойност, като съвкупно ценените обстоятелства значително намаляват обществената опасност на деянието и дееца. С оглед малкото количество наркотично вещество и неговата ниска парична стойност – 9,30 лева, с оглед

факта, че не се касае за разпространителска дейност следва да се посочи много ниската степен на обществената опасност. От друга страна не следва да се пренебрегва факта, че макар в конкретния случай държаното от подсъдимия количество коноп да е незначително и с ниска стойност, то подсъдимия е осъждан. Именно на основата на подчертаните по-горе факти, снижаващи изключително степента на обществена опасност на деянието, но и с оглед факта, че дееца е осъждан, въззивният съд приема, че първият съд правилно, в съвкупната оценка на доказателствения обем, е намерил те да са от естество да обосноват „маловажност“ на случая. Фактите по делото сочат на едно типично реализирано престъпление по чл. 354а ал. 5 вр. ал. 3 т. 1 НК, свързано с държане на високорискови наркотични вещества, без отлики от обикновеното проявление на престъпно поведение от този вид.

Поради изложеното настоящият съд се съгласява изцяло с правния извод на първия решаващ съд, че подсъдимият следва да бъде признат за виновен за извършено престъпление по чл. 354а ал. 5 вр. ал. 3 НК, а касателно обвинението по чл. 354а ал. 1, изр. 1, пр. 4, алт. 1 НК да бъде признат за невинен.

Законодателят е застанал на принципа за законоустановеност на наказанието, като съгласно този принцип за всяко престъпление се налага наказанието по вид и в рамките, които са предвидени в Особената част на НК за него. Преценявайки в тези граници какво конкретно наказание да наложи на подсъдим, съдът следва да се съобрази с всички смекчаващи и отегчаващи вината и наказателната отговорност обстоятелства, да прецени дали смекчаващите такива са многобройни в количествено отношение и да посочи дали някое от тях е изключително по своя характер, както и дали и най-ниското по размер наказание за конкретното деяние няма да се окаже прекалено тежко в установените конкретни условия на определяне на наказателната репресия. Безспорно след сторена оценка на доказателствата, обуславящи наказателната отговорност, съдът следва да се съобрази с разпоредбата на чл. 54 НК или да определи наказание по реда на чл. 55 ал. 1 НК. Доводи в тази насока са изложени в Р №224/07.12.98 год. на ВКС, н.д. №197/98 год., V-чл. състав.

Въззивният съд намира, че първият съд е приложил правилно Закона, като е определил наказание на подсъдимия по реда на чл. 54 НК. Видно от мотивите, първият съд е посочил като смекчаващи наказателната отговорност

на подсъдимия ниския количествен и стойностен израз на високорисковото наркотично вещества,коректното му процесуалното поведение в хода на воденото наказателно производство,трудовата ангажираност и добрите му характеристични данни,като е държал сметка и на съдебно минало на дееца.

Отегчаващи наказателната отговорност обстоятелства се установяват единствено във връзка със съдебното минало на подсъдимото лице.В конкретния случай се отбелязва силно занижена степен на обществена опасност на деянието и ниска към невисока степен на обществена опасност на дееца.

За престъплението,за което подсъдимият С. е признат за виновен,се предвижда наказание „глоба“ до 1000 лева.Обосновано е намерено,че в съответствие с нормата на чл.54 НК следва да му се наложи и му е наложено наказание „глоба“ в максимален размер от 1000 лева.

Въззивният съд споделя доводите на решаващият първоинстанционен съд,че такова по вид и размер наказание ще изпълни в пълнота целите на наказание по чл.36 НК,ще реализира в пълнота целите на специалната и генералната превенции,като въздейства поправително–възпитателно и преди всичко предупредително–възпиращо на подсъдимия.

Наложено наказание държи сметка на всички обстоятелства,свързани с начина на определянето му и е достатъчно,за постигане целите на наказание,за превъзпитание и поправяне на дееца.

Съдът,при условията на чл.354а ал.6 НК,законосъобразно е отнел в полза на Държавата наркотичното вещество,представляващо предмет на престъпление,като законосъобразно се е произнесъл и за останалите веществени доказателства по делото.

Съдът не се е произнесъл по реда на чл.189 ал.3 НПК за сторени разноси по делото,касателно престъпната деятелност на подсъдимия С.,като това следва да се реализира по реда на чл.306 ал.1,т.4,пр.2 НПК.

Процесуални нарушения по см.на ТР №2/2002 година на ВКС на РБ в хода на проведеното наказателно производство не се установяват от въззивния съд,а при цялостната служебната проверка на атакуваната присъда не се констатира основания за изменянето или отменянето ѝ.

Водим от горното,на основание чл.334 т.6 вр.чл.338 НПК,съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда №85/17.05.2023 година, постановена по нощд №447/2023 година по описа на Софийски градски съд.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано и протестирано пред ВКС на РБ в 15 дн.срок от съобщението, че е изготвено по реда и начина, указани в чл.350 ал.2 и сл.НПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____